

Posudek oponenta diplomové práce

Název práce: **Obnova správního řízení**
Diplomant/ka: **Bc. Markéta Vespalcová**
Autor posudku: **JUDr. PhDr. Jan Malast, Ph.D.**

Předmětem tohoto posudku je diplomová práce autorky Bc. Markéty Vespalcové zpracovaná na téma Obnova správního řízení.

Téma předložené práce patří bez nadsázky k samotnému jádru obecné části správního práva procesního. Obnova řízení coby mimořádný opravný a/nebo též dozorcí prostředek představuje jednu z klíčových materií nejen správního řízení, ale v širším pohledu i procesního práva České republiky jako takového. Přestože jde tedy o téma v rámci správního práva již opakovaně zpracovávané (a to i v rámci závěrečných kvalifikačních prací), bezpochyby je stále schopno nabídnout svému zpracovateli další neprozkoumané oblasti a vyjevit otázky, na které dosud správní teorie či správní praxe nenašly uspokojivou jednoznačnou odpověď.

Z hlediska struktury práce autorka vychází z obecných správně-procesních základů. Vymezuje pojem správního řízení a roli opravných prostředků v něm a následně se věnuje již jen obnově řízení. Stručně mapuje jeho historické podoby a pak se již celé věnuje její recentní pozitivněprávní úpravě. Za ne zcela vhodné lze označit její vyčleňování soudní judikatury do zvláštních podkapitol (například v kap. 5.1), kdy by nepochybně mnohem hodnotnější bylo její provázání s projednávaným procesním institutem. Na samostatnou debatu by pak mohlo být (a třeba i bude v rámci ústní části obhajoby) provázání institutu nového rozhodnutí s obnovou řízení.

Diplomantka si v práci bohužel nevytkla žádný zřetelný a konkrétní cíl, jako jistou motivaci k výběru svého tématu uvádí pouze zájem o správní právo procesní, resp. snahu o jeho bližší prozkoumání a poznání. Je-li toto cílem předložené diplomové práce, je třeba jej označit za velmi nešťastný, neboť důkladné poznání zpracovávané problematiky musí být nade vší pochybnost předpokladem (!) a nikoliv cílem závěrečné magisterské práce.

Určitá rozpačitost ohledně cíle práce (kterou dokládá i závěr práce), stejně jako doklady autorčina úvodního přiznání, že „během svého studia na právnické fakultě ... obecně do procesního práva nemohla hlouběji proniknout“ (str. 1) jsou v práci bohužel jasně patrné. Autorka sice postupuje systematicky vcelku správně a ve svém výkladu víceméně dodržuje zásadu „od obecného ke zvláštnímu“, tématem však namísto průchodu suverénním krokem spíše nejistě klopýtá a opakovaně se dopouští řady chyb. Jen příkladmo:

- Nevyhne se jí obligatorní studentské „vyplívat“ (str. 3), které jí MS Word neopraví („vyplívat plevel“), k tomu je třeba znát český pravopis.
- Chybně cituje některé publikace, resp. nesprávně je identifikuje (typicky třeba Hendrychovu učebnici správního práva na str. 4 a následně i mnohde jinde).
- Správní orgán si zcela nepříjemně plete se státním orgánem (str. 5), což je, resp. může být, zcela jiný pojem.
- Někdy používá neaktuální předpisy (odkaz na zrušené ustanovení § 78 SprŘ na str. 9).
- Na některých místech hovoří velmi obecně, aniž by svá tvrzení opírala o řádné odkazy (například „někteří autoři se domnívají“ na str. 11 – ale kteří a v jakých dílech?)
- Používá velmi nešťastná vyjádření – například na str. 13: „V rámci pojednávaného institutu navrácení v předešlý stav lze tedy spatřit, že napříč svého historického vývoje zůstala podstata tohoto prostředku byť v malé modifikaci v zásadě stejná.“
- Někde uvádí zjevné nesmysly – například na str. 15 najdeme větu „Nejstarší zdroje lze datovat v roce 1888, kdy byly spisovatelsky činné právnícké autority, jako jsou Jiří Hoetzel a Karel Čížek.“ Autorce je třeba připomenout, že v roce 1888 bylo J. Hoetzelovi pouhých 14 let, takže při vši úctě k němu lze důvodně pochybovat, že by coby student měšťanské školy představoval jakoukoliv právníckou autoritu.
- Jinde zjevně neodpovídá tvrzení a příslušný odkaz, o něž je opřeno – například jak může autorka při hodnocení právní úpravy správního procesu do roku 1928 na str. 18 odkazovat na Pražákovu knihu z roku 1905?
- Někdy její nepřesné výroky již hraničí s faktickou nesprávností – například „Lze se proti němu odvolat podáním rozkladu“ (str. 23). Opravdu se „odvoláváme rozkladem“? A vždy to musí být rozklad?

V podobném duchu bych mohl v hodnocení práce pokračovat. Je otázka, nakolik se může jednat o nedodělky vyvolané nedbalou finální („redakční“) úpravou diplomové práce, či nakolik jde skutečně o faktickou neznalost autorky. Ať tak či onak, tyto chyby by se v diplomové práci vyskytovat neměly.

Formální stránka práce je v zásadě standardní (s výhradou již výše zmíněných výtek vůči některým „technickým“ aspektům práce).

Ve světle výše uvedeného tak hodnotím, že předložená práce zřejmě ještě splňuje základní požadavky na závěrečné práce absolventů magisterského studia oboru Právo, nicméně předběžný návrh hodnocení podle mého názoru nemůže být lepší než „Dobře“.

Náměty diskusních témat k ústní části obhajoby:

Považuje diplomantka učiněný úsudek o prejudiciální otázce (§ 57 odst. 1 písm. c) SprŘ), který se následně ukáže chybným, za „nepravdivý provedený důkaz“ coby jeden z důvodů zahájení obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) SprŘ? Prosím o důkladnější argumentaci, než jaká je na str. 33.

V Plzni dne 30/04/2018

Podpis autora posudku